

bedre Grunde end dem, vi hidtil have hørt, thi de have virkelig ikke kunnet overbevise mig. Nej, det, som stod for mig i Tiden før 1881, var, at jeg antog, at der paa Skibene var særlige Forhold til Stede, som kunde kræve særlige Bestemmelser, men naar Marineministeren siger nej, det behøves aldeles ikke — og det har vist sig, at Marineministeren har haft Ret — kan jeg ikke begribe, hvorfor det skulde være nødvendigt ovre i Vestindien. Sandt og vist er det dog, at der i Straffeloven af 7de Maj 1881 er saadanne Rariteter i Retning af at straffe og tage haardt fat paa Mandskabet, at denne Lov, naar den bliver brugt til det yderste, virkelig er i Stand til at tugte enhver, som skal tugtes.

Den ærede Minister siger, at Spørgsmaalet om at faa ny og noget mindre barbariske Bestemmelser indførte derovre, allerede fra i Sommer er taget under Overvejelse, og at det ikke er Forespørgeren eller hans Forespørgsel, der har givet Anledning til det. Lad os da saa haabe, at Forespørgslen, naar den ærede Minister og hans Embedsmænd nu ville have Æren for at have taget Sagen op, dog i alt Fald maa kunne bidrage til, at der kommer raskere Fart i Sagen. Det forekommer mig, at det haster. Det ærede Medlem for Bælum har Ret i at vi, naar Ministeren oplyser, at i de sidste 10 Aar 14 ere blevne idømte Rotting ved Dom, ikke vide, hvor mange Snese Gange disse 14 Mennesker, siden de fik deres Dom, have faaet Slag foran Mandskabets Front. Vi vide jo at Straffeloven af 1683 gælder for de vestindiske Øer endnu, vi vide, i hvor mange Tilfælde denne Straffelov foreskriver, at Kokarden skal pilles af Soldaterne, og naar først det er sket, har man jo Lov til at banke saa meget paa dem, som man vil. Efter den Erfaring, jeg har gjort, ere de Straffe som tildeles i Henhold til Dom, ingenlunde de værste; nej de, som tildeles arbitrært, ere langt, langt værre. Det var ogsaa det, vi i 1881 stredes om med det ærede Medlem for Møen (F. Bojsen) — nu haaber jeg da, jeg har nævnt ham, som jeg ved, at Formanden helst vil have det. Vi vilde indskrænke den arbitrære Straffemyndighed, men det vilde det ærede Medlem ikke, han vilde have Bøje, og han vilde have den arbitrære Straffemyndighed gjort strengere. Vi kæmpede ærlig for vor Mening, men vi kunde ikke føre den igennem, og det har det ærede Medlem Æren eller Skammen for. Det forekommer mig, at der over for den vestindiske Hærstyrke, som jo bestaar af

vore Landsmænd, virkelig er Grund til at haste med at indføre en anden Tilstand, navnlig da vi vide, at den ærede Finansminister stiller sig saa human, at han ikke principielt er uenig med os med Hensyn til Spørgsmaalet om Indførelse af en humanere Tilstand; han mener kun, at det skal overvejes nøje og udførligt, hvad vi skulle sætte i Stedet. Vi kunne, ikke indse, at det behøver saa lange Overvejelser, saa længe vi ikke høre bedre Grunde end dem, vi nu have hørt fra Ministerbænken. Jeg vil derfor slutte med at sige: Lad os for vor egen Skyld og for Humanitetens Skyld komme bort fra de barbariske Forhold derovre, lad os gøre, hvad vi kunne, for ogsaa i dette Stykke at holde Skridt med den almindelige Civilisation og Humanitet, som heldigvis breder sig mere og mere i Verden, og lad os ikke fortabe os i Overvejelser, Skrivelser frem og tilbage og saa videre. Det forekommer mig, at det ikke er værdigt for det lille danske Folk. Jeg takker gentagende Ministeren, fordi han ikke principielt er uenig med os, og opfordrer ham til snarest muligt at se at faa Forholdene derovre forandrede.

Finansministeren (Hørring): Jeg tror ikke, at jeg vil være i Stand til at overbevise det ærede Medlem for Ribe (Busk) om, at de Straffemidler, der indeholdes i den militære Straffelov af 1881, ikke kunne overføres uforandrede paa Vestindien. Jeg maa i saa Henseende holde mig til, at Forespørgslen kun gaar ud paa, hvorvidt jeg overhovedet vil træffe Foranstaltninger til Forandring i den militære Retspleje i Vestindien, hvorimod der ikke foreligger Spørgsmaal om, *hvorledes* jeg vil gennemføre den. Det er ikke det Spørgsmaal, som foreligger til Forhandling her i Dag, hvilke Bestemmelser der skal sættes i Stedet for de nugældende Bestemmelser i Vestindien, og dette Spørgsmaal kan jeg altsaa ogsaa lade være ubesvaret. Det ærede Medlem talte om Nedsættelse i de meniges 2den Klasse og kom i Forbindelse dermed til at omtale Krigsartikelbrevet af 1683. Jeg tror ikke, at Krigsartikelbrevet af 1683 kender noget til Nedsættelse i de meniges 2den Klasse. Saa vidt jeg ved, er dette først kommet frem ved Parolbefaling af 1846.

Colding: Da den højtærede Krigsminister ikke er til Stede og kan tale paa Armeens Vegne, skal jeg gøre nogle Bemærkninger. Den højtærede Krigsminister